

ЛІКВІДАЦІЯ ОЗ БЕЗ ПДВ: ЯК ДОКУМЕНТАЛЬНО ПІДТВЕРДИТИ

ВІД РЕДАКЦІЇ

Нормами ПКУ передбачено випадки, коли у платника податку не виникає обов'язку нараховувати зобов'язання з ПДВ у разі ліквідації основних виробничих або невиробничих засобів. Але, щоб уникнути нараховання ПДВ вимагається документальне підтвердження.

Зокрема, як зазначено у нижченаведеній ІПК, у разі ліквідації основних засобів у зв'язку з їх розібранням або перетворенням у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням, таким документальним підтвердженням може бути як акт на списання основних засобів за встановленою формою, так і документ, складений за довільною формою, який містить необхідну для ідентифікації операції інформацію, та матиме належні реквізити первинного документа. При цьому експерти наголошують, що подавати такі документи платнику податку разом з податковою декларацією з ПДВ не обов'язково (с. 20).

ОФІС ВЕЛИКИХ
ПЛАТНИКІВ ПОДАТКІВ
ДЕРЖАВНОЇ
ФІСКАЛЬНОЇ СЛУЖБИ

ЛІКВІДАЦІЯ ОЗ: ДОКУМЕНТАЛЬНЕ ПІДТВЕРДЖЕННЯ ЗА ВЛАСНОЮ ІНІЦІАТИВОЮ АБО НА ЗАПИТ КОНТРОЛЮЮЧОГО ОРГАНУ

Індивідуальна податкова консультація
від 29.01.2019 р. № 300/ІПК/28-10-27-01-11

Офіс великих платників податків Державної фіскальної служби розглянув звернення щодо документального підтвердження ліквідації основних виробничих або невиробничих засобів та, керуючись статтею 52 Податкового кодексу України (далі — Кодекс), в межах своїх повноважень, повідомляє.

Відповідно до підпункту 14.1.191 пункту 14.1 статті 14 Кодексу постачання товарів — будь-яка передача права на розпоряджання товарами як власника, у тому числі продаж, обмін чи дарування такого товару, а також постачання товарів за рішенням суду. При цьому відповідно до підпункту «д» цього підпункту постачанням товарів також вважаються ліквідація платником податку за власним бажанням необоротних активів, які перебувають у такого платника.

Не є постачанням товарів випадки, коли основні виробничі засоби або невиробничі засоби ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили, а також в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, у тому числі в разі викрадення необоротних активів, або коли платник податку надає до контролюючого органу відповідний документ про знищення, розібрання або перетворення необоротних активів в інший спосіб, внаслідок чого необоротний актив не може використовуватися за первісним призначенням.

Згідно з пунктом 189.9 статті 189 Кодексу у разі якщо основні виробничі або невиробничі засоби ліквідуються за самостійним рішенням платника податку, така ліквідація для цілей оподаткування розглядається як постачання таких основних виробничих або невиробничих засобів за звичайними цінами, але не нижче балансової вартості на момент ліквідації.

Норма цього пункту не поширюється на випадки, коли основні виробничі або невиробничі засоби ліквідуються у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили, в інших випадках, коли така ліквідація здійснюється без згоди платника податку, у тому числі в разі викрадення основних виробничих або невиробничих засобів, що підтверджується відповідно до законодавства, або коли платник податку подає до контролюючого органу відповідний документ про знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням.

При цьому відповідно до підпункту «г» пункту 198.5 статті 198 Кодексу платник податку зобов'язаний нараховувати податкові зобов'язання виходячи з бази оподаткування, визначеної відповідно до пункту 189.1 статті 189 Кодексу, та скласти не пізніше останнього дня звітного (податкового) періоду і зареєструвати в Єдиному реєстрі податкових накладних

в терміни, встановлені Кодексом для такої реєстрації, зведену податкову накладну за товарами/послугами, необоротними активами, придбаними/виготовленими з податком на додану вартість (для товарів/послуг, необоротних активів, придбаних або виготовлених до 1 липня 2015 року, — у разі якщо під час такого придбання або виготовлення суми податку були включені до складу податкового кредиту), у разі якщо такі товари/послуги, необоротні активи призначаються для їх використання або починають використовуватися в операціях, що не є господарською діяльністю платника податку (крім випадків, передбачених пунктом 189.9 статті 189 Кодексу).

Отже, у випадку ліквідації основних виробничих або не-виробничих засобів у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили та у інших випадках ліквідації без згоди платника податку, в тому числі при викраденні, податкові зобов'язання з податку на додану вартість не нараховуються, якщо факт знищення або зруйнування документально підтверджується відповідно до законодавства. Такими документами можуть бути:

- сертифікат Торгово-промислової палати України, який підтверджує факт настання обставин непереборної сили (форс-мажору), отриманий відповідно до Закону України «Про торгово-промислові палати в Україні»;
- акт, який засвідчує факт пожежі, складений відповідно до положень Порядку обліку пожеж та їх наслідків, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 26.12.2003 р. № 2030 (зі змінами), що підписується комісією, до складу якої входить не менш як три особи, у тому числі представник територіального органу ДСНС України, представник адміністрації (власник) об'єкта, потерпілий;
- дані (витяг) з відповідного реєстру про припинення права власності на основні засоби у разі їх повного знищення згідно з порядком, визначеним статтею 349 Цивільного кодексу України;
- витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань, що засвідчує факт реєстрації відомостей про кримінальне правопорушення, отриманий в порядку, встановленому Кримінальним процесуальним кодексом України, в разі викрадення основних засобів;

інші документи, що відповідно до законодавства підтверджують факт знищення, зруйнування, викрадення основних виробничих або невиробничих засобів.

Щодо документів, які підтверджують знищення, розібрання або перетворення основних засобів в інший спосіб, внаслідок чого основний засіб не може використовуватися за первісним призначенням, слід враховувати таке.

Відповідно до пунктів 41 — 43 Методичних рекомендацій з бухгалтерського обліку основних засобів, затверджених наказом Міністерства фінансів України від 30.04.2003 р. № 561 (зі змінами), для визначення непридатності основних засобів

до використання, можливості їх використання іншими підприємствами, організаціями та установами, неефективності або недоцільності їх поліпшення (ремонт, модернізації тощо) та оформлення відповідних первинних документів керівником підприємства створюється постійно діюча комісія.

Така комісія:

- здійснює безпосередній огляд об'єкта, що підлягає списанню;
- установлює причини невідповідності критеріям активу;
- визначає осіб, з вини яких сталося передчасне вибуття основних засобів з експлуатації, вносить пропозиції щодо їх відповідальності;
- визначає можливість продажу (передачі) об'єкта іншим підприємствам, організаціям та установам або використання окремих вузлів, деталей, матеріалів, що можуть бути отримані при демонтажі, розбиранні (ліквідації) основних засобів, установлює їх кількість і вартість;
- складає і підписує акти на списання основних засобів.

Таким чином, у випадку ліквідації основних засобів у зв'язку з їх розбиранням або перетворенням у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням, платник податку не нараховує податкові зобов'язання з податку на додану вартість (в тому числі відповідно до норм пункту 198.5 статті 198 Кодексу) у випадку подання до контролюючого органу належним чином оформленого акта на списання основних засобів за формою, встановленою наказом Міністерства статистики України від 29.12.95 р. № 352 «Про затвердження типових форм первинного обліку», або за довільною формою, за умови, що такий документ міститиме всю необхідну інформацію, яка дозволяє ідентифікувати операцію, та матиме належні реквізити первинного документа. Незалежно від форми складання документа на списання основних засобів такий документ має підтверджувати факт знищення, розбирання або перетворення основних засобів в інший спосіб, внаслідок чого основний засіб не може використовуватися за первісним призначенням.

При цьому Кодексом не визначено механізму подання платником податку контролюючому органу документів про знищення, розбирання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів. У зв'язку із цим платник податку може подати такі документи (копії документів) до контролюючого органу у загальнозстановленому порядку за власною ініціативою або на запит контролюючого органу (або особисто платником податків, або уповноваженою на це особою, або поштою з повідомленням про вручення та з описом вкладення, або засобами електронного зв'язку в електронній формі з дотриманням вимог законів щодо електронного документообігу та електронного цифрового підпису).

Відповідно до пункту 52.2 статті 52 Кодексу індивідуальна податкова консультація має індивідуальний характер і може використовуватися виключно платником податків, якому надано таку консультацію.

**ТОЧКА
ЗОРУ**

ЛІКВІДАЦІЯ ОЗ: документи подаються залежно від причини і не обов'язково разом з декларацією з ПДВ

Інна Андрущенко, менеджер, лідер групи з питань ПДВ

Як передбачено п. 189.9 ст. 189 ПКУ, у платника ПДВ не виникає обов'язку нараховувати податкові зобов'язання з ПДВ у разі ліквідації основних засобів:

- у зв'язку з їх знищенням або зруйнуванням внаслідок дії обставин непереборної сили;
- коли така ліквідація здійснюється без згоди платника ПДВ, у тому числі в разі викрадення основних виробничих або невиробничих засобів.

При цьому ПКУ обумовлено, що платник ПДВ має право скористатися зазначеною нормою, якщо ці обставини підтверджуються **відповідно до законодавства** або коли платник податку **подає** до контролюючого органу відповідний **документ** про знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням.

Оскільки ні ПКУ, ні порядок складання та подання податкової звітності з ПДВ не містять додаткової інформації щодо практичного застосування п. 189.9 ст. 189 ПКУ, у платників ПДВ на практиці виникають два запитання:

- які документи підтверджують знищення/зруйнування основних засобів внаслідок дії обставин непереборної сили або ліквідацію без згоди платника ПДВ; та
- як і коли ці документи мають бути подані до контролюючого органу?

З метою надання відповіді на ці питання Мінфіном видано Узагальнюючу податкову консультацію щодо документального підтвердження знищення або зруйнування основних виробничих або невиробничих засобів, затверджену наказом від 03.08.2018 р. № 673 (далі — УПК). Інформація, наведена в опублікованому листі ДФС, дублює положення цієї УПК.

З обох цих консультацій випливає, що при визначенні документів, які мають підтверджувати право не нараховувати ПДВ на підставі п. 189.9 ст. 189 ПКУ, платник має керуватися в першу чергу **причиною відповідної події** та передбаченим законодавством порядком її документального оформлення.

Так, наприклад, у разі настання обставин непереборної сили слід отримати сертифікат Торгово-промислової палати України, який підтверджує факт настання цих обставин (форс-мажору) за Законом України від 02.12.97 р. № 671/97-ВР «Про торгово-промислові палати в Україні».

Якщо ж має місце знищення, розібрання або перетворення основних виробничих або невиробничих засобів у інший спосіб, внаслідок чого вони не можуть використовуватися за первісним призначенням, платник ПДВ має подати належним чином оформлений акт на списання основних засобів (дозволяється довільна форма), при цьому такий документ повинен містити всю необхідну інформацію щодо операції та реквізити первинного документа.

Щодо способу та терміну подання відповідних документів контролюючим органам, то Мінфін та ДФС визнають, що ПКУ не дає відповіді на це запитання. З огляду на це зазначені консультації пропонують платнику ПДВ кілька альтернативних варіантів подання відповідних документів, які передбачені загальними нормами ПКУ щодо надання інформації контролюючим органам.

Особливо важливу практичну цінність для платників ПДВ з цього питання мають такі висновки коментованого листа та УПК:

- у платників ПДВ **відсутній обов'язок подавати відповідні документи разом з податковою декларацією з ПДВ** (раніше ДФС дотримувалась іншої позиції), такі документи можуть бути подані на запит контролюючого органу;
- платник ПДВ може надати **копії** цих документів.

Враховуючи вищезазначене, на нашу думку, висновки коментованого листа та УПК досить чітко роз'яснюють порядок дій платника ПДВ і документального оформлення ліквідації основних засобів, що забезпечать реалізацію права платника не нараховувати податкові зобов'язання з ПДВ за правилами п. 189.9 ст. 189 ПКУ.

ПОСЕРЕДНИЦЬКІ ПОСЛУГИ НЕРЕЗИДЕНТУ В ІТ-СФЕРІ: ВИЗНАЧАЄМО ОПОДАТКОВУВАНІ ПДВ ОПЕРАЦІЇ

ВІД РЕДАКЦІЇ

Порядок оподаткування операцій з постачання послуг нерезидентам завжди викликає чимало питань у платників ПДВ, особливо, коли йдеться про надання послуг за посередницьким договором.

У нижченаведеному листі розглянуто ситуацію, коли резидент постачає нерезиденту послуги з пошуку виконавців робіт із проектування, розробки та тестування програмної продукції за договором комісії. ДФС дійшла висновку, що такі послуги не є об'єктом оподаткування ПДВ та, відповідно, не враховуються при визначенні обсягу оподатковуваних операцій для цілей реєстрації платником ПДВ. Проте експерти застерігають від застосування такої позиції ДФС у разі здійснення резидентом виключно пошуку постачальників ІТ-послуг без їх закупівлі для нерезидента (с. 23).

ДЕРЖАВНА
ФІСКАЛЬНА СЛУЖБА
УКРАЇНИ

ПОСЛУГИ НЕРЕЗИДЕНТУ: НЕ Є ОБ'ЄКТОМ ОПОДАТКУВАННЯ ПДВ РОЗРОБЛЕННЯ, ТЕСТУВАННЯ ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТА ПОСЕРЕДНИЦЬКІ ДО НИХ ПОСЛУГИ

ІНДИВІДУАЛЬНА ПОДАТКОВА КОНСУЛЬТАЦІЯ

від 30.01.2019 р. № 323/6/99-99-15-03-02-15/ІПК (витяг)

Державна фіскальна служба України розглянула звернення щодо порядку оподаткування податком на прибуток підприємств і ПДВ операцій з постачання резидентом нерезиденту послуг із пошуку виконавців для виконання робіт із проектування, розробки та тестування ВЕБ-додатків або часткової їх функціональності згідно з договором комісії, а також порядку реєстрації суб'єкта господарювання як платника ПДВ та, керуючись статтею 52 розділу II Податкового кодексу України (далі — ПКУ), повідомляє.

Особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини) регулюються нормами Цивільного кодексу України (далі — ЦКУ).

Відповідно до частини першої статті 1011 ЦКУ за договором комісії одна сторона (комісіонер) зобов'язується за дорученням другої сторони (комітента) за плату вчинити один або кілька правочинів від свого імені, але за рахунок комітента.

Згідно зі статтею 1013 ЦКУ у комісіонера постачанням послуг вважається також надання комісійної послуги, за яку він отримує плату (комісійну винагороду) від комітента.

Відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, регулюються нормами ПКУ (пункт 1.1 статті 1 розділу I ПКУ).

Відповідно до пунктів 5.2 і 5.3 статті 5 розділу I ПКУ у разі якщо поняття, терміни, правила та положення інших актів суперечать поняттям, термінам, правилам та положенням ПКУ, для регулювання відносин оподаткування застосовуються поняття, терміни, правила та положення ПКУ. Інші терміни, що застосовуються у ПКУ і не визначаються ним, використовуються у значенні, встановленому іншими законами.

Щодо оподаткування ПДВ

Правові основи оподаткування ПДВ встановлено розділом V та підрозділом 2 розділу XX ПКУ.

Згідно з підпунктами «а» і «б» пункту 185.1 статті 185 розділу V ПКУ об'єктом оподаткування ПДВ є операції платників податку з постачання товарів/послуг, місце постачання яких відповідно до статті 186 розділу V ПКУ розташоване на митній території України.

Під постачанням послуг розуміється будь-яка операція, що не є постачанням товарів, чи інша операція з передачі пра-

ва на об'єкти права інтелектуальної власності та інші нематеріальні активи чи надання інших майнових прав стосовно таких об'єктів права інтелектуальної власності, а також надання послуг, що споживаються в процесі вчинення певної дії або провадження певної діяльності (підпункт 14.1.185 пункту 14.1 статті 14 розділу I ПКУ).

Пунктами 186.2 — 186.4 статті 186 розділу V ПКУ визначено категорії послуг, місце постачання яких визначається залежно від місця реєстрації постачальника або отримувача відповідних послуг або від місця фактичного надання відповідних послуг.

Місцем постачання послуг, зазначених у пункті 186.3 статті 186 розділу V ПКУ, вважається місце, в якому отримувач послуг зареєстрований як суб'єкт господарювання, або у разі відсутності такого місця — місце постійного чи переважного його проживання, зокрема:

- консультаційних, інжинірингових, інженерних, юридичних (у тому числі адвокатських), бухгалтерських, аудиторських, актуарних, а також послуг з розроблення, тестування програмного забезпечення, з оброблення даних та надання консультацій з питань інформатизації, надання інформації та інших послуг у сфері інформатизації, у тому числі з використанням комп'ютерних систем;
- посередницьких послуг від імені та за рахунок іншої особи або від свого імені, але за рахунок іншої особи, якщо забезпечується надання покупцю послуг, перерахованих у вказаному пункті ПКУ.

Місцем постачання послуг, крім операцій, зазначених у пунктах 186.2 і 186.3 статті 186 розділу V ПКУ, є місце реєстрації постачальника (пункт 186.4 статті 186 розділу V ПКУ).

Отже, **порядок оподаткування ПДВ операцій з постачання зазначених у зверненні послуг безпосередньо залежить від місця їх постачання.**

Порядок реєстрації особи як платника ПДВ регулюється статтями 180 — 183 розділу V ПКУ та регламентується Положенням про реєстрацію платників податку на додану вартість, затвердженим наказом Міністерства фінансів України від 14.11.2014 р. № 1130, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 17.11.2014 р. за № 1456/26233.

Для цілей оподаткування ПДВ платниками податку є особи, перелік яких визначено підпунктом 14.1.139 пункту 14.1 статті 14 розділу I та пунктом 180.1 статті 180 розділу V ПКУ, зокрема юридична особа, створена відповідно до закону у будь-якій організаційно-правовій формі.

Статтями 181 та 182 розділу V ПКУ визначено умови для реєстрації особи як платника ПДВ, відповідно до яких реєстрація особи як платника ПДВ може здійснюватись як в обов'язковому порядку, так і за добровільним рішенням особи.

Відповідно до пункту 181.1 статті 181 розділу V ПКУ під обов'язкову реєстрацію як платника ПДВ підпадає особа,

у якої загальна сума від здійснення операцій з постачання товарів/послуг, що підлягають оподаткуванню згідно з розділом V ПКУ, у тому числі з використанням локальної або глобальної комп'ютерної мережі, нарахована (сплачена) такій особі протягом останніх 12 календарних місяців, сукупно перевищує 1 млн грн (без урахування ПДВ).

При цьому до загального обсягу оподатковуваних операцій для цілей реєстрації особи як платника ПДВ належать операції, що підлягають оподаткуванню ПДВ за основною ставкою ПДВ, ставкою 7 відсотків, нульовою ставкою ПДВ та звільнені від оподаткування ПДВ. **При цьому обсяг операцій, що не є об'єктом оподаткування ПДВ, при обрахунку загального обсягу операцій з постачання товарів/послуг не враховується.**

Згідно з пунктами 183.1 та 183.2 статті 183 розділу V ПКУ для здійснення такої реєстрації особа не пізніше 10 числа календарного місяця, що настає за місяцем, в якому вперше досягнуто зазначеного вище обсягу оподатковуваних операцій з постачання товарів/послуг, повинна подати до контролюючого органу за своїм місцезнаходженням (місцем проживання) реєстраційну заяву платника ПДВ за формою № 1-ПДВ (далі — Заява № 1-ПДВ).

Враховуючи викладене, у разі якщо Товариство здійснює операції з постачання послуг з розроблення, тестування програмного забезпечення, оброблення даних та надання консультацій з питань інформатизації, надання інформації та інших послуг у сфері інформатизації та посередницькі до них послуги, зазначені відповідно у підпунктах «в» та «є» пункту 186.3 статті 186 розділу V ПКУ, комітентів, що не є резидентом (зареєстрованих як суб'єкт господарювання за межами митної території України), то такі операції не є об'єктом оподаткування ПДВ та, відповідно, не враховуються при обрахунку загального обсягу операцій з постачання товарів/послуг для цілей реєстрації платником ПДВ.

При цьому звертаємо увагу, що будь-яка особа, яка підлягає обов'язковій реєстрації як платник ПДВ у випадках та в порядку, передбачених статтею 183 розділу V ПКУ, але не подала до контролюючого органу Заяву № 1-ПДВ, несе відповідальність за ненарахування або несплату ПДВ на рівні зареєстрованого платника ПДВ без права нарахування податкового кредиту та отримання бюджетного відшкодування податку (пункт 183.10 статті 183 розділу V ПКУ).

Обов'язок щодо нарахування та сплати податкових зобов'язань з ПДВ у такої особи виникає з дня, що настає за граничним днем, який установлений для подання Заяви № 1-ПДВ, тобто з 11 числа календарного місяця, що настає за місяцем, в якому вперше досягнуто обсягу оподатковуваних операцій з постачання товарів/послуг понад 1 млн грн.

<...>

**ТОЧКА
ЗОРУ**

«КОМІСІЙНІ» ВІД НЕРЕЗИДЕНТА БЕЗ ПДВ, але чи є ситуація саме такою?

Юлія ШИШКО, старший консультант, фахівець з питань ПДВ

Висновок в опублікованому листі ДФС України про те, що надання нерезиденту посередницьких послуг, за яких забезпечується надання послуг у сфері інформатизації, не є об'єктом оподаткування ПДВ, відповідає положенням ПКУ. Річ у тім, що місце постачання вказаних послуг визначається за місцем реєстрації покупця (п. 186.3 ст. 186 ПКУ). Тобто місце постачання цих послуг нерезиденту — за межами митної території України, внаслідок чого відповідна операція не є об'єктом оподаткування ПДВ на підставі ст. 185 ПКУ. Узгоджується з чинним законодавством та не викликає питань також позиція ДФС щодо того, що операції, які не є об'єктом оподаткування ПДВ, не враховуються при об'єднанні загального обсягу операцій з постачання товарів/послуг для цілей реєстрації суб'єкта господарювання платником ПДВ.

Примітно, що виходячи з формулювань ІПК можна дійти висновку, що ДФС розглядає ситуацію, коли особа — резидент України надає нерезиденту ІТ-послуги та пов'язані з ними посередницькі послуги за договором комісії. Тобто ця особа є комісіонером, яка від свого імені і за рахунок нерезидента-комітента закуповує та передає йому ІТ-послуги і отримує за це комісійну винагороду.

Водночас ДФС зазначає, що звернення платника податків стосувалося «операцій з постачання резидентом нерезиденту послуг із пошуку виконавців для виконання робіт із проектування, розробки та тестування ВЕБ-додатків або часткової їх функціональності згідно з договором комісії». Тобто з огляду на формулювання запиту особа — резидент України надає нерезиденту послуги із пошуку підрядників (виконавців). При цьому у зв'язку з обмеженістю інформації в ІПК невідомим є предмет відповідного договору та фактичні обставини його виконання. Відповідно, залишається незрозумілим, чи має місце отримання і передача ІТ-послуг цією особою від знайдених виконавців на користь нерезидента-комітента.

Якщо діяльність особи-резидента фактично полягає у пошуку постачальників ІТ-послуг і закупівлі у них таких послуг від свого імені і за рахунок нерезидента-комітента з подальшою передачею цих послуг такому нерезиденту, то наведені у консультації висновки ДФС цілком можуть застосовуватися до такої ситуації.

Втім не можна виключати, що запитання, поставлене платником, стосується ситуації, коли особа-резидент здійснює **виключно пошук** постачальників ІТ-послуг (без закупівлі ІТ-послуг для нерезидента) і отримує винагороду за такий пошук. На думку автора, у такому випадку керуватися висновками аналізованої ІПК недоцільно, оскільки позиція ДФС стосується іншої ситуації.

Враховуючи, що порядок оподаткування операцій з пошуку постачальників ІТ-послуг залежить від природи послуг резидента та його обов'язків за договором комісії з нерезидентом, для визначення податкових наслідків з ПДВ і необхідності врахування обсягу послуг для цілей реєстрації платником ПДВ необхідний детальний аналіз функцій виконавця послуг.

Telegram ПРИЄДНУЙТЕСЬ

Вісник
ОФІЦІЙНО ПРО ПОДАТКИ

